

DAVANT DELS FETS LA POLÍTICA DE L'ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA DARRERS

Es evident que la República no pot contemplar impàsible com cada dia ens tracta de declarar la vaga general per a veure d'implantar el comunisme llibertari. Nosaltres hem fixat ben clarament la nostra posició amb referència als deportats del "Buenos Aires", i l'Esquerra ha fet públic que si hi havia innocents, era una injustícia dur-los a la Guineia, i si eren culpables, no s'hi guanyarà res a dur-los a terres insanes.

Text íntegre del discurs pronunciat pel diputat a Corts Joan Lluhi i Vallescà a la sessió de constitució del Primer Congrés Nacional, celebrada el dia 13 de febrer

Amics: Els meus companys del Consell Executiu de l'Esquerra Republicana m'han fet l'honor d'encarregar-me que us exposi aquelles nits la tasca política realitzada pel nostre Partit en els mesos que porta de vida.

L'ORIGEN DE L'ESQUERRA

En les hores de la Dictadura hi hagué a Catalunya un fet indiscutible: el fracàs sorollós de tots els partits catalans que es deien d'ideologia esquerrana. En cap moment aquests partits no aconseguiren esdevenir un perill per als dictadors.

Ens trobàvem, d'altra banda, davant d'un moment eminentment revolucionari. La Dictadura amb els seus excessos havia fet reaccionar vivament l'opinió pública, havia provocat un estat d'ànim que feia possible el fet revolucionari. Calia, doncs, davant d'aquest estat de coses, crear una força eficient, capaç d'oprar i dirigir el triomf de la Revolució.

Es lògic que en aquells moments es redactessin uns principis bàsics que vinguessin a definir la nova agrupació política. Aquests principis foren redactats d'acord amb el pensament d'uns homes que sentien la llibertat humana i col·lectiva, el laïcisme, l'alliberament social per mitjà de la cultura; d'uns homes que sentien que dins de la societat actual el treball no hi té pas la categoria que li correspon.

grués aguantat, nosaltres hauríem posat tota la nostra força al servei de l'alliberament dels altres pobles hispànics. Però va coincidir el nostre triomf amb la proclamació de la República a Madrid. Des d'aleshores volguérem fer coincidir el nostre moviment amb el moviment general de la República, volguérem que la llibertat catalana fos un factor de consolidació del nou règim.

EL GOVERN DE LA GENERALITAT

L'Esquerra Republicana va entendre que el Govern de la Generalitat havia de tenir caràcter revolucionari. Per això va voler que l'entressol representatís de tots aquells homes que havien lluitat per la Revolució.

A conseqüència d'aquests triomfs l'Esquerra Republicana tingué la responsabilitat de dirigir la vida de Catalunya després de dos segles d'opressió. Aquesta responsabilitat va poder fer-nos més ponderats i més cautes, però no ens va poder fer recular ni una passa d'allò que estimàvem el nostre deure. Homes revolucionaris, forjats per a les lluites revolucionàries, vàrem haver d'acabar-nos a l'obra de governar els destins col·lectius. Ens calgué fer no pas una obra de combat, sinó una obra de govern, que en els seus aspectes més importants vaig a exposar-vos breument.

En la visita dels tres ministres del Govern provisional es va parlar d'avançar el més possible la confecció de l'Estatut. Per això es va estructurar el Govern de Catalunya, es va elegir l'Assemblea de la Generalitat que es va constituir i que va nomenar una ponència redactora d'un projecte d'Estatut que fou aprovat per l'Assemblea de la Generalitat, referendat pels Ajuntaments, i plebiscitat pel poble de Catalunya.

La representació parlamentària de l'Esquerra Republicana va defensar la constitucionalitat de l'Estatut. La nostra representació potser no ha fet grans discursos, però ha fet una cosa millor que això: Ha triomfat. Abans passava el revés; abans es feien grans discursos, però en canvi es fracassava.

LA TASCA DE L'ESQUERRA AL PARLAMENT

La tasca dels representants de la minoria catalana a la Comissió de la Constitució senyors Xirau i Alomar, es trobà amb enormes dificultats. Una de les més importants, que a vosaltres sens dubte se us ha escapat és la del fet que el Parlament espanyol va constituir-se el 14 de juliol. Com sigui que l'Estatut fou plebiscitat el 2 d'agost, els nostres representants des de bon començament hagueren de lluitar perquè les normes de l'Estatut capiguessin dintre les línies de la Constitució ja aprovada per la Comissió parlamentària.

Ha estat també unànime, per part de tots els reunits, el reconeixement de la saludable eficàcia revolucionària dels actes realitzats fins ara a Catalunya i per la seva part, el Consell de Govern que ha vingut actuant fins aquests moments a Catalunya, ha resolt actuar d'ara endavant sota el nom de tradició gloriosa de "Govern de la Generalitat de Catalunya".

En aquells moments que vosaltres sens dubte se us ha escapat és la del fet que el Parlament espanyol va constituir-se el 14 de juliol. Com sigui que l'Estatut fou plebiscitat el 2 d'agost, els nostres representants des de bon començament hagueren de lluitar perquè les normes de l'Estatut capiguessin dintre les línies de la Constitució ja aprovada per la Comissió parlamentària.

creences religioses aquells que s'incarnaven les professes i fos necessària una repressió. Amb tot, nosaltres afirmàrem que votàrem el dictamen sempre que totes les minories parlamentàries que el votessin estiguessin disposades — com ho estàvem nosaltres — a arrostrear la responsabilitat de portar a la pràctica aquell dictamen per tenir l'honor de realitzar, com digué el senyor Azafia, el que s'havia tingut el llujiment de votar. Això no es va produir, i aleshores vàrem votar el dictamen actual.

ELS DIPUTATS SENYORS NOGUES I BERENGUER FORA DE LA DISCIPLINA DEL PARTIT

Per a col·laborar directament al Govern que s'anava a constituir, primer Govern Constitucional de la República, vàrem creure que havien de quedar ben precisats els tres punts següents: garantia plena d'aprovació de l'Estatut per part de tots els partits que formessin en el Govern; que acabés l'actuació del senyor Anguera de Sojo al Govern civil de Barcelona; i, finalment, que la Delegació del Treball actués a Catalunya d'acord amb el Govern de la República i amb el Govern de la Generalitat.

Quant a la política general de la República, l'Esquerra Republicana ha cercat en primer lloc la consolidació del nou règim, i després que aquest s'implés en una orientació franca i franca d'acord amb el nostre programa. Dins d'aquestes línies generals, ens vàrem trobar en primer lloc, amb el problema de la participació del senyor Nicolau d'Oliver al Govern provisional de la República. En aquell cas vàrem creure el nostre deure fer possible que el senyor Nicolau d'Oliver pogués complir fins a la fi el seu compromís d'honor amb els altres homes del Comitè Revolucionari, després Govern Provisional de la República.

Es ho de recordar també l'homenatge que el nostre poble reté al senyor Alcañ Zamora, que vingué a Barcelona a reconèixer públicament la llibertat de Catalunya.

Les eleccions a les Corts Constituents ens donaren el segon gran triomf electoral. Aleshores creguérem el nostre deure cercar la col·laboració de personalitats tècniques i especialitzades de matis liberal i català: els senyors Carner, Coromines i Hurtado. Creguérem també que havíem de seguir col·ligats amb els elements de la "Unió Socialista de Catalunya", donada la seva lleialtat en la actuació conjunta.

Al Parlament vàrem entendre que una vegada obertes les Corts no podíem votar la confiança a la totalitat del Govern provisional. I això no pas per un esperit de regateig, sinó perquè en aquell Govern hi havia un ministre al qual de cap manera no podíem atorgar-li la nostra confiança. Aquest ministre era Miguel Maura, l'obra d'administració local del qual semblava tament encaminada a impedir que la República arribés als pobles i del qual ens sentíem també separats pel seu concepte de l'ordre públic. Més tard, el senyor Macià, en nom de tots no volgué posar en mans de Miguel Maura una llei de repressió dels enemics del nou règim. En canvi no tinguérem inconvenient a votar la Llei de Defensa de la República del senyor Azafia.

Hem procurat que tots els nostres principis d'esquerra fossin incorporats a la Constitució. En el que es refereix al problema religiós hi havia un dictamen de la Comissió de la Constitució, en el qual es propugnava la dissolució de totes les ordes religioses i la nacionalització dels seus béns. Nosaltres compreguem que aquest dictamen podia representar el perill que es sentíem coaccionats en les seves

tés càrrecs de confiança dins el nou Govern, malgrat els oferiments concrets que se'ns havien fet. Es per això que em crec en el cas de denunciar davant l'Assemblea, el manament a l'acord pres per la minoria parlamentària, fet pels diputats senyors Nogues i Berenguer, els quals acceptaren càrrecs de confiança del Govern, separant-se així de la disciplina de la minoria i, per això mateix, si vosaltres ratifiquem la nostra decisió de la disciplina del Partit.

POLITICA DE CATALUNYA

La Generalitat viu encara el seu període provisional. Mentre l'Estatut no estigui aprovat, la Generalitat no té facultats per a fer obra de Govern pròpia. Durant aquest temps, i a manera que les circumstàncies han anat demostrant la consolidació de la República, hem aprofitat les avinenteses per accentuar el caràcter esquerrà del Consell de la Generalitat, tot donant-li ara una major homogeneïtat. Aquest és el sentit íntim de la solució donada a les crisis del Consell de la Generalitat.

De l'obra cultural de la Generalitat no vull parlar-ne perquè s'ha publicat un extens volum on es registren totes les tasques dutes a terme. Crec que aquest llibre és una excel·lent execució de l'obra feta i parla per ell tot sol. No em referiré tampoc a tota la tasca realitzada de preparació de l'adveniment de l'Estatut. El que sí faré remarcar és que el que s'ha fet ha hagut de realitzar-se dins d'una gran penúria de mitjans.

EL CAS ANGUERA DE SOJO Si bé es tracta d'una qüestió que pròpiament es refereix a la província de Barcelona, per la personalitat de l'home qui m'he de referir i pel ressò que va tenir dins de la política catalana i fins i tot dintre de la política de la República, crec convenient parlar-vos del cas Anguera de Sojo. Un cop aprovada la Constitució i elegit el President de la República, o sigui un cop entrat el règim dins de la via constitucional, creguérem que era el nostre deure fer pública la discrepància i disconformitat amb l'obra que realitzava el senyor Anguera al Govern civil de Barcelona. Quin fonament polític, noblement polític hi havia en aquella decisió de l'Esquerra Republicana que fou feta pública el dia 19 de desembre? Fonamentalment dos: d'una banda creïem que l'actuació del senyor Anguera era perjudicial a la República. Aquest senyor des del càrrec que ocupava estava creant una atmosfera de desconfiança entre els obrers, que sens dubte és l'estament social que més ha fet per l'adveniment del nou règim. Creïem nosaltres que la República havia precisament de fer una política contrària o sigui la d'inspirar confiança a les masses treballadores sobretot a Catalunya on s'ha predicat tant contra l'Estat, calla que es veïes que els instruments de Govern de la República servien també per emparar els legítims interessos de la classe treballadora.

Altres mentem també que l'actuació del senyor Anguera era perjudicial per a la causa de la llibertat de Catalunya. I vaig a raonar breument la meua afirmació. Sempre que el problema català s'ha plantejat d'una manera viva l'efervescència catalanista ha produït un estat d'agitació que col·lidia moltes vegades amb un estat

Manifestacions del Sots-secretari de Governació La vaga, a Santiago Santiago de Compostela, 16. — Com a protesta pels confinaments a Bata, s'ha plantejat la vaga general.

Madrid. — El sots-secretari de la Governació, en rebre els periodistes a migdia, els ha manifestat que gairebé a tot arreu la vaga havia acabat del tot.

A Logronyo s'ha declarat l'atur, i han suspès el treball quasi tots els oficis.

I a La Coruna també s'ha declarat la vaga, però fins ara transcorre sense cap incident.

A Sevilla s'ha tornat al treball, però havent estat acomiadats alguns obrers que treballaven en els serveis públics, puix que ja s'havia anunciat que el que no acudís al treball ahir podia donar-se per acomiadat, s'ha produït alguna perturbació sense importància.

A Màlaga han entrat a la feina tots els obrers, però després alguns l'han abandonat.

A Barcelona la tranquil·litat és absoluta.

CRISI A FRANÇA

Ha dimit el Gabinet Laval

París (urgent), 16. — El Govern ha presentat la dimissió, a conseqüència del vot contrari d'aquesta tarda al Senat. — Fabra.

LA DIMISSIO HA ESTAT PROVOCADA PER UNA VOTACIO, AL SENAT, CONTRARIA AL GOVERN

París 16. — El resultat de la votació d'aquesta tarda al Senat, està donant lloc a nombrosos comentaris als passadissos del Parlament.

Es diputats de la majoria tenen, generalment, la impressió que la votació del Senat no ha de suposar un canvi en el que es refereix a la posició adoptada a Ginebra per França.

Com suposa més aviat, que el Senat ha volgut subratllar el seu desig que es faci un aprofitament entre els diferents grups republicans de la Cambra.

La majoria desitja, també, que s'arribi a un desalluc feliç de la crisi ministerial que acaba de produir-se, i es mostra dispesa a contribuir a això per tal d'esperar que la minoria demostrí un esperit semblant de conciliació.

Alguns diputats de la majoria semblen ésser favorables a la constitució d'un Govern de concentració, a condició, no obstant, que el Partit radical socialista doni el seu concurs.

Segons costum en casos semblants, hora fa moltes càlculs i es citen ja alguns noms; entre els que es pronuncien amb més freqüència, poden citar-se els dels senyors Paul Boncour, Lluís Bartheu i Albert Sarraut, els tres, senadors. — Fabra.

LAVAL VOLIA AJORNAR LA INFERPEL·LACIO

París, 16. — Als passadissos del Senat, ha circulat aquesta tarda, a primera hora, el rumor que el senyor Laval es proposava demanar l'ajornament del debat sobre la política interior a l'Alta Cambra, per considerar que podria perjudicar considerablement l'acció exterior del Govern, especialment a Ginebra. — Fabra.

EL GOVERN, DERROTAT AL SENAT

París (urgent), 16. — Durant la sessió celebrada aquesta tarda al Senat, el Govern ha estat posat en minoria el presentar la qüestió de confiança contra una interpel·lació del senyor Petronet, sobre política general del Govern.

La votació donà el resultat següent: a favor del Govern, 134 vots; en contra, 157. — Fabra.

EL SENYOR TARDIEU A GINEBRA

París, 16. — Interrogat per un periodista a propòsit de la tornada a París del senyor Tardieu, el senyor Laval ha declarat que el ministre de la Guerra sortirà d'un moment a l'altre de Ginebra enes mortes. — Fabra.

LES ELECCIONS DEL 12 D'ABRIL

Ens acabàvem d'acomodar de la Conferència d'Esquerres, i ens trobàrem plantejades les eleccions municipals que convocava el Govern Aznar. Nosaltres vàrem creure que havíem d'aprofitar aquella avinentesa per fer una àmplia propaganda revolucionària i per a donar una ocasió al poble perquè manifestés la seva voluntat. Vàrem creure, però, que aquelles eleccions havien d'enfocar-se com una lluita revolucionària. I per això entenguérem que en aquelles eleccions havien d'anar-hi junts tots els partits catalans d'esquerra. L'Esquerra Republicana va adreçar-se en aquest sentit al "Partit Catalanista Republicà" i a la "Unió Socialista de Catalunya". El nostre oferiment fou rebutjat pel "P. C. R." i en canvi fou acceptat per la "U. S. de C.". El "Partit Catalanista Republicà" va especular aleshores amb la nostra manca de mitjans i d'organització. Però es va equivocar en absolut sobre l'abast d'aquesta pretesa inferioritat. Perquè la col·laboració directa i espontània de tots els homes liberals i d'esquerra va suplir a bastament les deficiències naturals en què es trobava aleshores l'Esquerra Republicana. I va venir el triomf esclatant del 12 d'abril. Aquell triomf feia caure damunt nostre una immensa responsabilitat. En aquell moment crític, la nosaltres ens tocava situar-nos al davant de la multitud. Vàrem reunir-nos de seguida i vàrem posar-nos en contacte amb els elements revolucionaris de Madrid que dirigien el moviment republicà general.

LA PROCLAMACIO DE LA REPUBLICA CATALANA

El dimarts a dos quarts de dues de la tarda, una inspiració feliç de Lluís Companys i Amadeu Aragall, juntament amb altres correlacionats nostres, feu que tots plegats es dirigissin a l'Ajuntament a proclamar la República. Assistent el senyor Macià del qual succeïa, i orientat com tots nosaltres, que havia arribat el moment d'actuar, vingué de seguida a posar-se al nostre davant, travessant la Plaça de Sant Jaume i anant a la Generalitat a proclamar la República Catalana. (Gran ovació.)

En aquells moments, la nostra responsabilitat històrica i personal, era gravíssima. A dos quarts de quatre de la tarda, el rei era encara a Madrid. La nostra gesta va ésser, doncs, un dels factors decisius que va precipitar la fugida de l'ex-rei.

En iniciar-la, no teníem altre deure i altre camí que proclamar la República Catalana. Si la Monarquia s'hagués

LA PROCLAMACIO DE LA REPUBLICA CATALANA

El dimarts a dos quarts de dues de la tarda, una inspiració feliç de Lluís Companys i Amadeu Aragall, juntament amb altres correlacionats nostres, feu que tots plegats es dirigissin a l'Ajuntament a proclamar la República. Assistent el senyor Macià del qual succeïa, i orientat com tots nosaltres, que havia arribat el moment d'actuar, vingué de seguida a posar-se al nostre davant, travessant la Plaça de Sant Jaume i anant a la Generalitat a proclamar la República Catalana. (Gran ovació.)

En aquells moments, la nostra responsabilitat històrica i personal, era gravíssima. A dos quarts de quatre de la tarda, el rei era encara a Madrid. La nostra gesta va ésser, doncs, un dels factors decisius que va precipitar la fugida de l'ex-rei.

En iniciar-la, no teníem altre deure i altre camí que proclamar la República Catalana. Si la Monarquia s'hagués

LA PROCLAMACIO DE LA REPUBLICA CATALANA

El dimarts a dos quarts de dues de la tarda, una inspiració feliç de Lluís Companys i Amadeu Aragall, juntament amb altres correlacionats nostres, feu que tots plegats es dirigissin a l'Ajuntament a proclamar la República. Assistent el senyor Macià del qual succeïa, i orientat com tots nosaltres, que havia arribat el moment d'actuar, vingué de seguida a posar-se al nostre davant, travessant la Plaça de Sant Jaume i anant a la Generalitat a proclamar la República Catalana. (Gran ovació.)

En aquells moments, la nostra responsabilitat històrica i personal, era gravíssima. A dos quarts de quatre de la tarda, el rei era encara a Madrid. La nostra gesta va ésser, doncs, un dels factors decisius que va precipitar la fugida de l'ex-rei.

En iniciar-la, no teníem altre deure i altre camí que proclamar la República Catalana. Si la Monarquia s'hagués

LA PROCLAMACIO DE LA REPUBLICA CATALANA

El dimarts a dos quarts de dues de la tarda, una inspiració feliç de Lluís Companys i Amadeu Aragall, juntament amb altres correlacionats nostres, feu que tots plegats es dirigissin a l'Ajuntament a proclamar la República. Assistent el senyor Macià del qual succeïa, i orientat com tots nosaltres, que havia arribat el moment d'actuar, vingué de seguida a posar-se al nostre davant, travessant la Plaça de Sant Jaume i anant a la Generalitat a proclamar la República Catalana. (Gran ovació.)

En aquells moments, la nostra responsabilitat històrica i personal, era gravíssima. A dos quarts de quatre de la tarda, el rei era encara a Madrid. La nostra gesta va ésser, doncs, un dels factors decisius que va precipitar la fugida de l'ex-rei.